

Διάταξη του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου της 29ης Ιουλίου 2011 — Cementos Portland Valderrivas κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-296/11 R)

[Ασφαλιστικά μέτρα — Ανταγωνισμός — Αίτηση παροχής πληροφοριών — Άρθρο 18, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 — Αίτηση αναστολής εκτελέσεως — Έλλειψη επείγοντος]

(2011/C 282/50)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Αιτούσα: Cementos Portland Valderrivas, SA (Pampelune, Ισπανία) (εκπρόσωπος: L. Ortiz Blanco, δικηγόρος)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: F. Castilla Contreras, C. Urraca Caviedes και C. Hödlmayr, επικουρούμενοι από τον J. Rivas, δικηγόρο)

Αντικείμενο

Αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως C(2011) 2368 τελικό της Επιτροπής, της 30ής Μαρτίου 2011, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 18, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου (υπόθεση 39520 — τσιμέντο και συναφή προϊόντα).

Διατακτικό

Ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Διάταξη του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου της 29ης Ιουλίου 2011 — HeidelbergCement κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-302/11 R)

[Ασφαλιστικά μέτρα — Ανταγωνισμός — Αίτηση παροχής πληροφοριών — Άρθρο 18, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 — Αίτηση αναστολής εκτελέσεως — Έλλειψη επείγοντος]

(2011/C 282/51)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Αιτούσα: HeidelbergCement AG (Χαϊδελβέργη, Γερμανία) (εκπρόσωποι: U. Denzel, T. Holz Müller και P. Pichler, δικηγόροι)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: M. Kellerbauer, R. Sauer και C. Hödlmayr)

Αντικείμενο

Αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως C(2011) 2361 τελικό της Επιτροπής, της 31ης Μαρτίου 2011, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 18, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου (υπόθεση 39520 — τσιμέντο και συναφή προϊόντα).

Διατακτικό

Ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Αίτηση αναιρέσεως που ο Ιωάννης Βακάλης κατέθεσε στις 14 Ιουνίου 2011 κατά της αποφάσεως της 13ης Απριλίου 2011 την οποία το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης εξέδωσε στην υπόθεση F-38/10, Βακάλης κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-317/11 P)

(2011/C 282/52)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Αναιρεσείων: Ιωάννης Βακάλης (Luvinate, Ιταλία) εκπρόσωπος: Σ. Α. Παππάς, δικηγόρος)

Αναιρεσίβλητη: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα του αναιρεσείοντος

Ο αναιρεσείων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να αναρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
- να δεχθεί τα αιτήματα που είχε υποβάλει ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης (στο εξής: ΔΔΔ), με εξαίρεση το αίτημα που δίκαια κηρύχθηκε απαράδεκτο από το ΔΔΔ·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα αίτηση αναιρέσεως στρέφεται κατά της αποφάσεως του ΔΔΔ (πρώτο τμήμα) της 13ης Απριλίου 2011 στην υπόθεση F-38/10, Βακάλης κατά Επιτροπής.

Ο αναιρεσείων διατυπώνει τέσσερις λόγους αναιρέσεως.

- 1) Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως διατείνεται ότι στη συλλογιστική του ΔΔΔ υπάρχει ο παραλογισμός να μη συναγάγει το ΔΔΔ τα συμπεράσματα από τις διαπιστώσεις του, στο μέτρο που διαπίστωσε ότι στην Επιτροπή απόκειται να λάβει υπόψη τις διακυμάνσεις των συναλλαγματικών ισοτιμιών. Πάντως, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το ζήτημα αυτό. Κατά συνέπεια, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση παραθέτει παράλογη αιτιολογία.
- 2) Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως διατείνεται ότι το ΔΔΔ πλανήθηκε ως προς το ζήτημα που του είχε τεθεί. Από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι το ΔΔΔ κατάλαβε ότι ο αναιρεσείων το ρωτούσε αν είναι παράνομη η διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των υπαλλήλων που υπέκειντο στις γενικές εκτελεστικές διατάξεις των άρθρων 11 και 12 του παραρτήματος VIII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως (στο εξής: ΓΕΔ) του 1969 και των υπαλλήλων που υπόκεινται σε αυτές του 2004, ενώ το ζήτημα που είχε τεθεί ενώπιον του ΔΔΔ ήταν αν «οι νέες ΓΕΔ δημιουργούν δυσμενείς διακρίσεις υπό την έννοια ότι μεταχειρίζονται κατά τον ίδιο τρόπο καταστάσεις που στην πράξη είναι διαφορετικές». Έτσι, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι κακώς το ΔΔΔ απέρριψε τον ισχυρισμό περί παραβίασεως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

- 3) Με τον τρίτο λόγο αναρρέσεως διατείνεται ότι το ΔΔΔ αντικατέστησε την αιτιολογία της επίμαχης αποφάσεως. Ο αναρρέσειων υποστηρίζει, αφενός, ότι η σχετική με τον προϋπολογισμό αιτιολόγηση των ΓΕΔ εμφανίστηκε μόλις στο στάδιο της επ' ακροατηρίου συζητήσεως και, αφετέρου, ότι η αιτιολογία αυτή είναι διαφορετική από εκείνη που δόθηκε στον αναρρέσειοντα με την απόρριψη της διοικητικής του ενστάσεως (αιτιολογία που άλλωστε το ΔΔΔ αναγνώρισε ως απρόσφορη). Κατά τη νομολογία, δεν αποκείται στο ΔΔΔ να θεραπεύσει την ενδεχόμενη έλλειψη αιτιολογίας ή να συμπληρώσει την εν λόγω αιτιολογία της Επιτροπής προσθέτοντας ή αντικαθιστώντας σε αυτήν στοιχεία που δεν απορρέουν από την ίδια την προσβαλλόμενη απόφαση.
- 4) Με τον τέταρτο λόγο αναρρέσεως προβάλλει πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, στο μέτρο που το ΔΔΔ απέρριψε τον ισχυρισμό σχετικά με την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως επειδή έκρινε ότι ο αναρρέσειων δεν απέδειξε ότι υπήρξε αδικαιολόγητη διαφορετική μεταχείριση. Παρά ταύτα, ο αναρρέσειων είχε αποδείξει ότι η επίμαχη διαφορετική μεταχείριση δεν δικαιολογούνταν από την εισαγωγή του ευρώ, η οποία ήταν η αρχική αιτιολογία της απορρίψεως της διοικητικής του ενστάσεως.

Αγωγή της 23ης Ιουνίου 2011 — Régie Networks και NRJ Global κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-340/11)

(2011/C 282/53)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ενάγουσες: Régie Networks (Λυών, Γαλλία) και NRJ Global (Παρίσι, Γαλλία) (εκπρόσωποι: B. Geneste και C. Vannini, δικηγόροι)

Εναγόμενη: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα των εναγουσών

Οι ενάγουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι στοιχειοθετείται ευθύνη της Ευρωπαϊκής Ένωσης λόγω:
  - της ελλείψεως νομιμότητας της αποφάσεως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της 10ης Νοεμβρίου 1997 σχετικά με την κρατική ενίσχυση N 679/97 και
  - της αδράνειας της Επιτροπής μετά τη διαπίστωση της εν λόγω ελλείψεως νομιμότητας με το έγγραφο που απευθύνθηκε στις γαλλικές αρχές στις 8 Μαΐου 2003·
- να υποχρεώσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να αποκαταστήσει ολόκληρη τη ζημία που οι ενάγουσες υπέστησαν από τις υπαίτιες πράξεις που αφορά η αγωγή, ζημία που εκτείνεται:
  - στο ποσό του φόρου που καταβλήθηκε για την περίοδο από την 1η Ιανουαρίου 1998 μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2000,

— στη δικηγορική αμοιβή σχετικά με τη δίκη που κινήθηκε για να επιστραφεί ο φόρος που καταβλήθηκε για την περίοδο από την 1η Ιανουαρίου 2001 μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2002 και

— στη δικηγορική αμοιβή σχετικά με την παρούσα δίκη·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αγωγής τους, οι ενάγουσες διατυπώνουν δύο ισχυρισμούς.

1) Με τον πρώτο ισχυρισμό προβάλλουν ότι συντρέχει πταίσμα λόγω της ελλείψεως νομιμότητας της αποφάσεως της Επιτροπής της 10ης Νοεμβρίου 1997. Η Επιτροπή, όταν, το 1997, εξέτασε το σύστημα ενισχύσεων υπέρ της ραδιοφωνικής εκφράσεως, το κήρυξε σύμφωνο με τους κανόνες της Συνθήκης χωρίς όμως να εξετάσει τον τρόπο χρηματοδοτήσεως του συστήματος αυτού, ενώ όφειλε να το πράξει σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου στον τομέα αυτόν, εφόσον η χρηματοδότηση αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος του εν λόγω συστήματος. Η απόφαση που εκδόθηκε με αυτόν τον τρόπο από την Επιτροπή στερείται νομιμότητας και αποτελεί πταίσμα ικανό να στοιχειοθετήσει εξωσυμβατική ευθύνη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

2) Με τον δεύτερο ισχυρισμό προβάλλουν παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως απορρέουσα από την παράλειψη της Επιτροπής, το 2003, να άρει τις ζημιογόνες συνέπειες της αποφάσεως της του 1997. Η Επιτροπή διαπίστωσε την έλλειψη νομιμότητας της από 10 Νοεμβρίου 1997 αποφάσεως της το αργότερο στις 8 Μαΐου 2003, ημερομηνία κατά την οποία απηύθυνε στις γαλλικές αρχές έγγραφο με το οποίο εξέθεσε ότι αντικείται στη Συνθήκη ο τρόπος χρηματοδοτήσεως του συστήματος ενισχύσεων υπέρ της ραδιοφωνικής εκφράσεως, όπως αυτός είχε εγκριθεί με την απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 1997. Παρά ταύτα, η Επιτροπή δεν έλαβε κανένα μέτρο για να άρει τις ζημιογόνες συνέπειες της διαπιστωθείσας ελλείψεως νομιμότητας. Ακριβώς με βάση αυτό, οι ενάγουσες θεωρούν ότι η παράλειψη της Επιτροπής να άρει τις ζημιογόνες συνέπειες της στερούμενης νομιμότητας αποφάσεως, που εξέδωσε το 1997, συνιστά παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως, γενικής αρχής του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και επομένως δύναται να στοιχειοθετήσει ευθύνη της Ένωσης.

Προσφυγή της 7ης Ιουλίου 2011 — Makhlouf κατά Συμβουλίου

(Υπόθεση T-359/11)

(2011/C 282/54)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Hafez Makhlouf (Δαμασκός, Συρία) (εκπρόσωποι: P. Grollet και G. Karouni, δικηγόροι)

Καθού: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης